

Vse te svoje tovariše je pozval k sebi; stali so tiho pred posteljico, kjer je imel mali bolnik na odeji poleg sebe konjičke in kravice, belega backa in črnega zajčka, knjigo s podobnicami, pisano žogo v mreži, boben, puško in sabljo.

In vse te svoje igrače je lepo razdelil svojim prijateljem in jim toplo priporočil, naj nikar ne pozabijo in dajo zajčku in backu in konjičkom in kravicam tudi kaj jesti! Potem je dal vsakemu izmed njih roko . . .

Po noči je prosil papa, naj ga vzdigne v posteljici, in mu je dejal:

»Papa . . . k mami pojdem! — — Da . . . da je ne bo strah v grobul«

Stotnik, ki je bdel vse noči pri otroku, ga je mehko pobožal po upadlih ličecih. »Le spančkaj . . . spančkaj lepo, da boš prej zdrav!«

»O papa, meni se je sanjalo o mami. Prosila me je, naj pridem!«

— Drugi dan ni mogel več govoriti.

»Ivanček, Ivanček, kako ti je?« ga je klical stotnik, vrnivši se iz kasarne. »Ivanček, ali me ne slišiš?«

Tiho ječanje se je izvilo otroku iz bolestno pretvorjenih ustec . . .

»Ivanček!« se prestraši oče in ga prime za vročo ročico. Deček upre v njega svoj trpeči pogled. Drobni prsti se oklenejo oficirjeve roke in jo potegnejo počasi k izsušenim ustnicam . . . Ivanček je poljubil svojemu papa zadnjikrat roko. —

— V sijajnem solnčnem blesku so se odzarjale ponosne kristalne fronte gorenjskih velikanov; od strmega vrhovja Kamniških planin so pihljale lahne sape preko ljubljanskega polja sem proti pokopališču pri svetem Krištofu, zibale nagrobno drevje in stlale cvetje v nove grobe, ko so polagali v beli krstici Ivančka v jamo, da bi spaval pri svoji mami tam zunaj.

L I S T E K.

Svetcu o 70-letnici. Izpolnjujoč zadnjič dano obljubo, smo hoteli napraviti iz te številke tako rekoč častno številko Svetčevo in sicer i s ponatiskom krasne prigodnice Gregorčičeve na čelu lista, i s člankom v „listku“, v katerem bi se dostojno osvetlile g. slavjenca slovstvene zasluge, ker so dimo, da današnjemu zarodu niso tako znane, kakor bi zaslužile. Ker pa je dotični članek njega spisovatelju jako narastel — kar je čisto naravno — tedaj smo opustili drugi del prvotne svoje namere. Častiti g. slavjenec naj nam to oprostí, upoštevajoč našo dobro voljo, ter naj nam dovoli, da objavimo omenjeno razpravo o njegovem slovstvenem delovanju v novem letniku na odličnejšem mestu, nego bi bil „listek“.